

tacol care suferă pe alocuri de vechea hibă a piesei TV de actualitate: excesul de eroi pozitivi pictați ca la carte, situații de un dramatism bine temperat și controlat, biografia trandafirii de oameni foarte cumsecade și foarte principale.

Radu IFTIMOVICI

Pofta de joc a păpușilor

O cursă de pomină sau Asin și Martin de Mariana Dan ● Teatrul de păpuși din Cluj-Napoca ● Regia: Traian Savinescu.

În premieră absolută la Teatrul de păpuși din Cluj-Napoca **O cursă de pomină sau Asin și Martin de Mariana Dan**. Stufos într-o primă variantă, remaniat într-o a doua în funcție de cerințele unui spectacol pentru copii — în care accentul se cuvine să cadă pe **imagine**, nu pe **cuvint** — textul Marianeî Dan este o fabulă liberă, cu pereții elastici și transparenți. Hazul, îngăduința, surpriza abolesc severitatea, chiar dacă violența limbajului, urmată de cea a gestului, amintesc desenele animate: urmăriri, înfruntări, „drame” se înlanțuie, se încălecă înspre atingerea unuia și aceluiași scop, risul și voia-bună. Așadar, **morală** — fiecare trebuie să muncească cinstit, lenea și hoția sînt pedepsite — se strecoară pe nesimțite pînă în preajma micului spectator, „prins” de pățaniile de pe scenă. Scenariul a fost încredințat lui Traian Savinescu, regizor și textier redutabil al formației de teatru pentru copii și tineret „Solaris” de la Clubul C.F.R. Cluj-Napoca (formație de mai multe ori laureată a Festivalului Național „Cîntarea României”, de curînd apreciată superlativ pentru spectacolul **Fabula jacta est**). Întîlmirea cu textul scenaristei bucureștene a constituit pentru Traian Savinescu prilejul, exploatat copios, de a-și proba calitățile pentru prima dată într-un spectacol cu profesioniști. Pofta cu care joacă actorii sub bagheta sa, și, în prelungirea jocului lor, păpușile, este contaminantă. O scenografie economică, dar extrem de expresivă și depolifuncțională (semnată Wallner Günter și Mihai Nemeș), slujește perfect intențiile regizorale. Scena debordează la propriu și la figurat, stăpînește și antrenează sala. Într-o potențare reciprocă a efectelor. Lumini vioaie, metatorizînd discret secvențe-cheie, muzica

(Ivan Carol), angajată într-un canon sugestiv cu gestul și cuvîntul, bine aleasă și colată ingenios, gata să susțină singură partitura în momentele de respiro ale firului epic, alături de o costumație în ton cu caracterele, contribuie la rotunjirea spectacolului. Remarcabile sînt acele momente de respiro, cum le numeam mai sus, pe care regizorul a știut să le transforme în veritabile recitative. Se procedează la o demontare a gestului mărunt, o redare a lui în ralenti, într-o gesticulație încetată, de dans simbolic, în măsură să scoată în evidență frumusețea, aventura, „arta” banalului. Adevărate „monologuri” gesticive și mimice cu acompaniament muzical amintind de experimentele tip **happening** ale teatrului contemporan. Reacția săhii — realmente favorabilă. Într-o secvență precum cea a somnului ciinelui-politist, copiii asistă cu sufletul la gură la **miracolul** gestului mărunt devenit artă. Smaranda Stratonov (Martin) și Mircea Văran (Asin) se completează într-un duo dinamic, plin de umor, cucerit de libertatea de mișcare și expresie pe care concepția regizorală le-o oferă. Diana Cozma joacă subtil și pregnant mai multe partituri, toate încatenate și asigurînd unitatea întregului. Prestidigitator și ficționar, ea leagă și dezleagă ițe, așază accente ori ambiguizează enunțuri. O mișcare insinuantă, sincopată, o alternare abilă de voci și măști prin care tînăra interpretă susține fundalul chemat să nuanțeze giumbușlucurile și năzdrăvniile celor doi protagoniști. În fine, Carmen Pop, grațioasă florăreasă ori vulpe vicleană, dozează cu pricepere trecerile sale prin scenă, cit să facă firesc deznodămîntul.

Un spectacol exuberant, proaspăt, modern, izbutit grație evidentului spirit de echipă care l-a animat pe realizatori.

Irina PETRAȘ

Oscilant, mozaicat stilistic

Arma secretă a lui Arhimede de Dumitru Solomon ● Teatrul Național din Cluj-Napoca ● Regia: Virgil Andrei Vătă.

Oscilant, mozaicat stilistic, spectacolul lui Virgil-Andrei Vătă nu întîlnește defect pe alocuri tonalitatea scînteietoare specifică piesei (și dramaturgiei) lui Du-